

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 546/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Potockým, advokátska kancelária, Mydlárska 19, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 232/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 232/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že *sťažovateľka* podala 15. októbra 2010 žalobu o vypratanie nehnuteľnosti proti žalovaným, ktorí podľa sťažovateľky okupujú jej nehnuteľnosť bez právneho dôvodu. Sťažovateľka uvádza, že „môj návrh na vypratanie som podala ešte v roku 2010. Za celých 5 rokov sa konanie prerušilo celkom 4 krát a termíny pojednávania, ktoré boli na moju žiadosť vytyčované boli vždy zrušené.“. V tejto súvislosti opísala priebeh konania, z ktorého vyplýva, že okresný súd uznesením zo 7. apríla 2015 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 221/2014.

Sťažovateľka na základe týchto skutočností navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súde v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 232/2010 konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 232/2010.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Na základe informácií uvedených v sťažnosti ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zisťoval stav v napadnutom konaní. Podľa zistení ústavného súdu prerušenie napadnutého konania trvá dodnes, preto konštatuje, že existuje zákonná prekážka, ktorá bráni súdu v jeho ďalšom postupe (*mutatis mutandis* I. ÚS 162/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty

účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nemožno dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto nečinnosť okresného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prieťahy v konaní (mutatis mutandis napr. III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03, II. ÚS 3/00, I. ÚS 214/06).

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd zaoberal len časťou napadnutého konania od 11. októbra 2010 do 7. apríla 2015. *Okresný súd po vykonaní prvotných úkonov (výzva na zaplatenie súdneho poplatku, písomné poučenie účastníkov konania a doručenie žaloby na vyjadrenie žalovaným) na základe listín doručených okresnému súdu žalovanými 7. marca 2011 rozhodol o prerušení konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Cdo 208/2010. Najvyšší súd v uvedenom konaní rozhodol uznesením z 30. júla 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. augusta 2012. O uvedenom období prerušenia konania od 7. marca 2011 do 15. augusta 2012 platí, že existovala zákonná prekážka postupu okresného súdu, ktorú v zmysle citovanej judikatúry ústavného súdu nemožno považovať za zbytočný prieťah.*

Zo stručnej chronológie úkonov súdu v napadnutom konaní, ktorú si ústavný súd zabezpečil v súčinnosti s okresným súdom, ako aj z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že žalovaní v konaní pred okresným súdom podali ústavnú sťažnosť, ktorou namietali meritórne rozhodnutie vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 98/2005, odvolací rozsudok Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) vo veci sp. zn. 7 Co 183/2009 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“), ako aj rozhodnutie o dovolaní vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 208/2010 na najvyššom súde. Vzhľadom na to, že ústavný súd o uvedenej sťažnosti sťažovateľov vedenej pod sp. zn. II. ÚS

433/2012 rozhodol tak, že ich sťažnosť prijal uznesením z 11. októbra 2012 v časti smerujúcej proti rozsudku odvolacieho súdu, okresný súd uznesením z 22. októbra 2012 prerušil opäť napadnuté konanie až do právoplatného ukončenia konania na ústavnom súde. Ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 433/2012 rozhodol nálezom zo 7. februára 2013 (nadobudol právoplatnosť 14. marca 2013), ktorým okrem iného zrušil odvolací rozsudok krajského súdu. Opäť v období od prerušenia napadnutého konania uznesením z 22. októbra 2012 do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu 14. marca 2013 nemohlo v napadnutom konaní dochádzať k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľky.

Okresný súd vychádzajúc z uvedených skutočností uznesením z 21. mája 2013 rozhodol o prerušení napadnutého konania do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 98/2005 a následne 31. októbra 2013 a 11. februára 2014 zisťoval stav v označenom konaní, keďže krajský súd opätovne na základe zrušenia jeho rozhodnutia nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 433/2012 rozhodoval o odvolaní účastníkov konania. Krajský súd o odvolaní v uvedenej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 Co 116/2013 z 26. februára 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. marca 2014. V uvedenom období od právoplatnosti označeného nálezu až do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 98/2005 (rozsudkom krajského súdu z 26. februára 2014, pozn.) existovala zákonná prekážka, ktorá spočívala v tom, že súvisiace konanie, pre ktoré okresný súd prerušil napadnuté konanie, nebolo právoplatne skončené. Teda počas obdobia od 21. mája 2013 do 26. februára 2014 v napadnutom konaní opätovne nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľky.

Okresný súd po právoplatnom ukončení súvisiacej veci určil termín pojednávania na 17. jún 2014, ktoré však bolo odročené bez prerokovania veci pre ospravedlnenie žalovaných, podobne ako termín pojednávania určený na 18. september 2014 a 6. november 2014, kedy okresný súd odročil pojednávanie na neurčito. Žalovaní doručili návrh na prerušenie konania 19. novembra 2014 a tiež 30. marca 2015. Okresný súd rozhodol o prerušení konania uznesením zo 7. apríla 2015, proti ktorému sťažovateľka

podala odvolanie. Do doručenia tejto sťažnosti krajský súd o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu o prerušení konania právoplatne nerozhodol.

Vzhľadom na opísané okolnosti prípadu a viaceré obdobia, počas ktorých nesporne existovala prekážka postupu okresného súdu v napadnutom konaní, a už opísanú aktivitu súdu ústavný súd konštatuje, že opísaný postup okresného súdu v napadnutom konaní neindikuje, že by došlo k relevantným prieťahom v uvedenom období, preto ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáhala vysloviť porušenie svojho označeného základného práva v napadnutom konaní, je zjavne neopodstatnená, preto ju ako takú po predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto sťažovateľke nebráni po splnení zákonom ustanovených podmienok, aby podala v tej istej veci novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2015